

Sygn. akt V CNP 15/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie ze skargi A. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w C. z dnia 1 października 2013 r., w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2014 r.,

**odrzuca skargę, zasądza od powoda na rzecz pozwanego 600
/sześćset/ złotych kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, tj. wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 1 października 2013 r. z art. 445 k.c. oraz art. 227 k.p.c., w zakresie w jakim Sąd ten odmówił przyznania powodowi uzupełniającego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego merytorycznego orzeczenia w zasadzie sądu drugiej instancji i wyjątkowo - w przypadku określonym w art. 424¹ § 2 k.p.c. - sądu pierwszej instancji, kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga jest nie tylko środkiem nowym, ale i wyjątkowym. Zasadą bowiem jest, że prawomocność tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie jest dotknięte. Z tego względu jest środkiem wysoce sformalizowanym i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy interpretować ściśle. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, niepubl.).

Do tej kategorii wymagań należy uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy (art. 424¹ § 4). Uwzględnienie bowiem skargi i stwierdzenie, że prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem ma charakter prejudykatu, gdyż stwarza możliwość dochodzenia od państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez jego wydanie. Spełnienie tego wymagania polega na wskazaniu rodzaju i rozmiaru szkody. Wywód ten powinien także zawierać informację dotyczącą czasu jej powstania i określać związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego

z prawem. Nie jest spełnieniem tego wymagania odwołanie się do szkody niesprecyzowanej, hipotetycznej (por. postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8). Nie spełnia przesłanki uprawdopodobnienia szkody powołanie się przez skarżącego na bliżej nie określone dowody zawarte w aktach sprawy, mające wykazywać jej zasadność i wysokość.

Należy też zauważyć, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a nadto, aby mogła zostać ona uwzględniona naruszenie prawa musi mieć kwalifikowany, elementarny oraz oczywisty charakter i tylko w takim wypadku zaskarżonemu orzeczeniu można przypisać cechy bezprawności w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c.

Ze wskazanego względu na podstawie określonej w art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.